De zaligmakende genade van God is verschenen

Lezen: Titus 2:11 - Titus 3:8

Zingen:
Psalm 107:1
Psalm 27:3, 5
Psalm 2:7
Psalm 98:1
Psalm 89:8

Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 3-4, paragrafen 7 en 8

7. Door Gods welbehagen wordt het evangelie nu aan meer mensen geopenbaard
Deze verborgenheid van Zijn wil heeft God in het Oude Testament aan weinigen ontdekt, doch in het Nieuwe Testament (het onderscheid der volken nu weggenomen zijnde) heeft Hij haar aan meer mensen geopenbaard. Van welke onderscheidene toebedelingen de oorzaak niet moet gesteld worden in de waardigheid van het ene volk boven het andere, of in het beter gebruik van het licht der natuur, maar in het gans vrije welbehagen en de onverdiende liefde Gods; waarom ook diegenen, wien buiten, ja tegen alle verdiensten zo groot een genade geschiedt, haar met een nederig en dankbaar hart moeten erkennen, maar in de anderen, wien deze genade niet geschiedt, moeten zij met den apostel de gestrengheid en rechtvaardigheid van Gods oordelen aanbidden en die geenszins curieuslijk onderzoeken.
8 Welmenend roept God iedereen die het evangelie hoort
Doch zovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in Zijn Woord wat Hem aangenaam is, namelijk dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen, en geloven, de rust der zielen en het eeuwige leven.

Geliefde gemeente, de apostel Paulus is niet alleen een prediker van het Evangelie geweest, maar hij was voor menigeen ook een vader in Christus. Dat wil zeggen dat hij als geestelijke vader gebruikt werd om zondaren tot bekering te brengen, zodat de wedergeboorte openbaar kwam. Vervolgens kon hij als geestelijke vader naast zijn geestelijke kinderen gaan zitten om vanuit de Schriften onderwijs te geven. Een van die geestelijke kinderen van Paulus was Titus. Hij werd door Paulus onderwezen in de zaligmakende genade bij God, die alleen in Christus te vinden is. Het was zelfs Gods wil dat ook Titus deze zaligmakende genade moest gaan verkondigen aan andere mensen.
Maar dat viel voor de jonge Titus niet mee. Toen hij predikte in de gemeenten op Kreta ontdekte hij een dwaalleer. Er waren mensen die heel vriendelijk met anderen omgingen en zeiden: "Wat Paulus heeft gepredikt en wat Titus allemaal verkondigt, dat klopt niet. Je hebt best zelf nog wel wat kracht in je om de wet van God te kunnen houden. Denk nou niet dat er helemaal niets goeds in de mens is; je kunt ook nog wel door de werken van de wet rechtvaardig worden." Deze gedachten hielden ze niet voor zichzelf, maar verspreidden ze onder de gemeenten, en steeds meer mensen gingen deze dwaalleraren geloven. Allerlei soorten mensen – mannen, vrouwen, jongeren, ouderen, vrije mensen en dienstknechten – werden door hen verleid, zoals aan het begin van Titus 2 genoemd wordt.

Wat kon de jonge Titus tegen al die krachten beginnen? Maar zie, daar komt de geestelijke vader Paulus zijn jonge dienaar Titus te hulp. Hij schrijft hem een brief dat Titus vooral het Woord van God moet blijven verkondigen. Dat is de gezonde leer waarin ook Titus onderwezen is. Dat is de leer dat de zaligheid niet in een mens ligt, maar buiten de mens, in Christus. Dat is de leer dat een

zondaar alleen op grond van het offer van Christus zalig kan worden. "Nou Titus, dat moet je blijven verkondigen," schrijft Paulus, "want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen." Met deze zaligmakende genade heeft God allerlei soorten mensen op het oog, die Titus ook tegenkomt in de gemeenten op Kreta: verloren zondaren die niets hebben verdiend, allemaal verloren zondaren die uit vrije genade zalig gemaakt worden, verloren zondaren die gebracht worden onder de prediking van de zaligmakende genade van God.

Kijk, gemeente, daar gaat het over in de paragrafen 7 en 8 van de Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 3-4. En daar willen we met de hulp van de Heere bij stilstaan. We schrijven als thema boven de prediking: ***De zaligmakende genade van God is verschenen*.** We letten op drie gedachten:

1. In de eerste plaats is die genade vrije genade.
2. In de tweede plaats onverdiende genade.
3. En in de derde plaats gepredikte genade.

1. Vrije genade

Ik weet niet hoe het u vergaat op dit moment onder de prediking van de Dordtse Leerregels. Wie is er vastgelopen met zichzelf? Dat is zalig. Of hou je jezelf nog op de been met van alles en nog wat? Dat is rampzalig. Zalig worden is echt onmogelijk geworden vanuit ons. O ja, zelf die enige vonken van Gods beeld die nog overgebleven zijn en die wij de algemene genade hebben genoemd, die nog in het hart van een verdorven mens over zijn, worden door de zonde bezoedeld en door onze ongerechtigheden ten onder gedrukt. Dat betekent dat wij niet meer met een volkomen hart de Heere kunnen liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf. Het is ook echt onmogelijk geworden om met een volkomen hart alle geboden van de Heere te kunnen houden.

O gemeente, wat is onze toestand toch verschrikkelijk. Hoe hebt u dat in de afgelopen week verwerkt? Hoe ben jij daar nou mee bezig geweest, jongere in ons midden? Of ben je het weer vergeten? Nee toch? O, we zijn echt onbekwaam tot enig goed. We zijn echt geneigd tot alle kwaad. En is het niet juist de wet die dat laat zien? Die wet die gaat functioneren in het hart van een mensenkind dat wedergeboren wordt? Ja, waarlijk, laat die wet niet juist de grootheid van onze zonden zien? Getuigt die wet van God niet van de hemelhoge schuld die wij ten opzichte van God gemaakt hebben? En is het niet zo dat die wet met dat aangrijpende oordeel moet komen, want, zoals geschreven staat in Galaten 3:10: *Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen*.

Zeg, is die wet al als een ontdekkende wet in uw leven gekomen? Heeft de Heere u met deze ontdekkende genade bezocht? En bracht je dat op je knieën voor een alwetende God, voor een rechtvaardige God, met de belijdenis: "Heere, ik heb gezondigd, Heere, ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen, ik heb Uw heilige wet overtreden, ik ben Uw gramschap dubbel waardig"? Maar kon je het ook niet nalaten om te roepen om genade: "Vergeef mij al mijn zonden, die Uw hoogheid schonden"? Omdat je iets wonderlijks ontdekt hebt in het heilig Woord van God, dat die God tegen Wie je gezondigd hebt, Die je zou moeten straffen naar recht, toch nog een goedertieren God is, ja, Die zelfs groot van goedertierenheid is? Ja, heb je het mogen ontdekken dat wat bij mij totaal onmogelijk is, mogelijk is bij God? Want God, gemeente, maakt zondaren zalig, en dat doet Hij door de kracht van de Heilige Geest en door de bediening der verzoening.

Kijk, dat wonderlijke, almachtige werk waarover het in de vorige paragrafen ging, dat werk van die Drie-enige God, wordt in het begin van paragraaf 7 'deze verborgenheid' genoemd. Het heilgeheim dat geopenbaard moet worden, sterker nog, dat heilgeheim wat geopenbaard is, want God heeft

het gedaan. Hij heeft de zaligheid van een zondaar niet voor Zichzelf gehouden. Hij heeft die gedachte niet in de hemel gehouden, maar Hij heeft het geopenbaard, Hij heeft het bekendgemaakt op de aarde. En hoe heeft Hij dat gedaan? Dat is heel bijzonder het werk van de Zoon van God. Want God de Vader heeft Zijn Zoon verordineerd – dat betekent aangesteld, jongelui – en met de Heilige Geest gezalfd om onder andere de hoogste Profeet en Leraar te zijn Die dat onderwijs gaat geven.

Wat belijdt de kerk van de Reformatie over de Heere Jezus als die hoogste Profeet en Leraar? U kunt het vinden in Zondag 12 van de Heidelbergse Catechismus: *De Zone Gods wordt Christus, dat is Gezalfde, genaamd, omdat Hij van God de Vader verordineerd is, en met de Heiligen Geest gezalfd, tot onzen hoogste Profeet en Leraar, Die ons de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomenlijk geopenbaard heeft.* Dus de Heere heeft die verborgenheid van Zijn raad, van Zijn wil, geopenbaard. En dat is in het bijzonder het werk van de Heere Jezus Christus.

Aan wie heeft God dat geopenbaard? Aan wie heeft de Heere Jezus dat geopenbaard? Heeft Hij dat nu aan alle mensen, hoofd voor hoofd, geopenbaard? Is die zaligmakende genade nu echt aan alle mensen die uit Adam en Eva zijn voortgekomen verschenen? Nee, dat niet. Ja, wel aan allerlei soorten van mensen. Maar de Heere heeft onderscheid gemaakt waar het totaal niet is. Hoe komt dat toch? Hoe komt het dat de Heere tot de ene zondaar wel met Zijn zaligmakende genade komt en tot de andere zondaar niet? Hoe komt het dat de Heere onder het ene volk wel met de prediking van die genade komt en onder het andere volk niet? Op grond waarvan maakt God dat onderscheid dan? Ligt dat misschien aan een mens of aan een volk? Is het dan misschien zo dat de ene mens toch iets beter is dan de andere mens? Of dat het ene volk wat waardiger is dan het andere volk?

Ja, zo dachten de Remonstranten. Weet je wat ze in hun eigen document zeggen, in het eerste hoofdstuk? Daar schrijven ze dat de oorzaak waarom God tot het ene volk meer dan tot het andere het Evangelie zendt, niet louter en enkel het welbehagen Gods is, maar, zo zeggen ze letterlijk, *omdat het ene volk beter en waardiger is dan het andere volk, aan wie het Evangelie niet verschijnt.* Dat leren de Remonstranten. Dus God kijkt naar de waardigheid van mensen, naar de waardigheid van volkeren, zeggen ze. En als Hij dan ziet dat de ene mens beter is dan de ander en het ene volk waardiger is dan het andere, dan gaat Hij naar die mens en dat volk toe om hen zalig te maken, om Zijn zaligmakende genade te geven.

Is dat zo? Absoluut niet. Hij maakt Zijn zaligmakende genade bekend aan wie Hij wil, zonder aanziens des persoons. Want er is geen onderscheid onder de mensen. Alle mensen zijn afgeweken. Alle mensen liggen verloren in hun doodstaat. Er is niet één mens of volk waar ook maar iets in te vinden is waarom God die zaligmakende genade zou bekendmaken, sterker nog, zou toepassen in het hart. Het is niets anders dan vrije gunst die eeuwig God bewoog.

Gemeente, dat brengt ons op dit moment bij een van de eigenschappen van God. Een eigenschap, een deugd waarvoor wij mensen moeten leren buigen. Het is de eigenschap van Gods soevereiniteit, dat is de eigenschap van Gods vrijmacht. Want dat betekent dat woord. Maar wat wil dat zeggen? Nu moeten we heel eerbiedig worden. Nu moeten we heel stil worden. Wij kleine, nietige, zondige mensjes voor die grote, soevereine God. Wie is Hij? Hij is het heilig Opperwezen. Hij is de allerhoogste Heere van hemel en aarde. Boven God is niemand aan wie de Heere rekenschap moet afleggen of verantwoording. Hij is wijs. Hij doet alles tot Zijn eer. Hij doet alles wat Hem behaagt. En niemand mag het durven om die grote God tegen te spreken. Niemand kan en mag deze hoogste Majesteit tegenwerken. Want Hij Die boven alles staat, Die de bezitter is van

alles wat bestaat, mag met Zijn bezit doen wat Hem behaagt. Hij is vrij om te doen wat Hij wil en wat Hij niet wil.

Daarom, omdat Hij zo is, komt Hij inderdaad tot het ene volk en tot de ene mens wel met Zijn zaligmakende genade, en tot het andere volk en de andere mens niet. En daar moeten wij onder buigen. O, er is geen leer waar zoveel vijandschap tegen opgekomen is. Er is geen leer die zoveel haat verwekt heeft in een diepgevallen wereld, in een diepgevallen zondaar, als de soevereiniteit van God. Er is geen waarheid waar zo tegen geschopt wordt als de vrijmacht van God. En tegelijkertijd, gemeente, wat is het zalig om daarvoor te buigen. En wat is het een wonder dat die soevereine God ook tot ons, ja, wij zoals wij hier zitten en thuis meeluisteren, met de prediking van Zijn zaligmakende genade gekomen is.

Nee, de Heere komt hiermee niet tot alle volkeren en Hij komt hier niet mee tot alle mensen, hoofd voor hoofd. Onze vaderen zeggen dan: dat blijkt al in de tijd van het Oude Testament. Toen verscheen de Heere niet aan zoveel mensen met Zijn zaligmakende genade. Het bleef vooral beperkt tot het verbondsvolk Israël. En voordat Abram geroepen werd uit Ur der Chaldeeën, bleef het vooral in de geslachtslijn van Seth en niet van Kaïn. De dichter van Psalm 147 heeft dat onder woorden gebracht: *Hij gaf aan Jakob Zijne wetten, deed Israël op Zijn woorden letten; Hij leerde ze in Zijn wegen wandelen. Zo wou Hij met geen volken handelen; die moesten Zijn getuigenissen en Zijn verbondsgeheimenissen missen*.

Aan de heidenen die leefden in de tijd van het Oude Testament maakte Hij de zaligmakende genade niet bekend, hoewel er wel in de profetieën beloften voor de heidenvolken te vinden zijn. Maar toen maakte Hij het nog niet aan hen bekend. O jawel, een enkeling trok de Heere van allerlei kanten om onder het bondsvolk Israël ingelijfd te worden: Rachab de hoer uit Jericho, Ruth uit het land van Moab, of die man die Jeremia uit de put verloste, Ebed-Melech, en wat dacht je van de Naäman de Syriër? Zij werden uit de heidenvolken als enkelingen getrokken. Maar daar bleef het dan ook bij. De zaligmakende genade hield de Heere binnen de grenzen van het verbond met het bondsvolk Israël.

Totdat de volheid van de tijd aanbrak, de tijd van het Nieuwe Testament en de tijd die daarop volgde. Toen Christus naar de aarde gekomen is om daadwerkelijk de zaligheid te verwerven aan het kruishout op Golgotha. En wat heeft de Heere Jezus gedaan, gemeente? Toen Hij door lijden tot heerlijkheid opgenomen is in de hemel, heeft Hij Zijn Geest uitgestort op alle vlees. Toen is die zaligmakende genade aan allerlei soorten van mensen verschenen, niet alleen Israëlieten, maar tot aan het einde der aarde. En al moest het Evangelie gepredikt worden aan alle creaturen, dan nog komt de soevereine God niet tot alle mensen, hoofd voor hoofd. Ook ten tijde van het Nieuwe Testament niet. Onze Dordtse vaderen spreken over meer mensen dan in de tijd van het Oude Testament, maar niet alle mensen.

Ook vandaag maakt de Heere een onderscheid waar het niet is. Naar Zijn soevereiniteit, naar Zijn vrijmacht komt Hij met Zijn genade tot de ene mens wel, de andere mens niet; tot het ene volk wel en het andere volk niet, of niet meer, omdat Hij de kandelaar van Zijn Woord heeft weggenomen. En gemeente, nu moeten we eigenlijk heel klein worden onder deze goedertieren God. Want wij horen het nog wel. En wie zijn wij? Kijk eens naar ons vaderland, het zinkt steeds dieper weg in de goddeloosheid. Wat een kabinet gaan we straks krijgen? En de Heere laat de bediening der verzoening nog plaatsvinden. Zijn wij als ons kleine Nederlandje beter dan de andere landen in Europa? Zijn wij, zoals wij hier zitten, nou beter dan het overgrote deel in de grote stad Rotterdam en alle plaatsen daaromheen? Nee toch?

En nochtans mag jij, mag u hier zitten onder de prediking van Gods zaligmakende genade. Wat een onderscheid, hè? Wat een onderscheid, gemeente. En je bent niet beter. Ik ben ook niet beter. En toch komt de Heere en Hij laat het niet alleen verkondigen, maar Hij schenkt het ook daadwerkelijk aan diepgevallen zondaren. Hij schenkt het nog aan rampzalige zondaren, namelijk die zaligmakende genade. "Waarom, o God, doet U dat?" *Dat is nu Mijn welbehagen. Dat is nu Mijn onuitsprekelijke en voor u o zo onverdiende liefde.*

2. Onverdiende genade

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: die zaligmakende genade die Hij laat prediken, die Hij toepast in harten van zondaren, is onverdiende genade. We hebben niets verdiend, gemeente. O, dat het vanmiddag nou niet een klank is, maar dat het werkelijk iets van je hart mag zijn: "Heere, ik heb niets, niets verdiend. En alles wat ik krijg, is genade, genade alleen. In het bijzonder dat U begint te werken in mijn hart, dat U begon te werken in mijn hart, dat U door de kracht van de Heilige Geest mij het nieuwe leven gegeven hebt, dat ik door het ware geloof iets heb mogen proeven en smaken van de bediening der verzoening."

O gemeente, het is echt genade alleen als de Heere je door recht gaat zalig maken. Het is genade alleen als een arme zondaar door dat volbrachte offer van die lieve Heere Jezus zalig gemaakt wordt. En als je er iets van mag kennen, dan kom je toch in de verwondering? Waar die zaligmakende genade valt, daar valt ze zo eeuwig vrij. Kom, als je nou iets van die zaligmakende genade mag kennen, gemeente, heb je het wel eens mogen instemmen met de engelen in Efrata's velden? Heeft de Heere je het werkelijk wel eens diep uit je hart horen zingen vanwege de verwondering, omdat je niet mag ontkennen dat je iets van die zaligmakende genade van de Heere verkregen hebt? *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen*.

O, als je iets van die zaligmakende genade hebt ontvangen, dan kom je zo graag op die plaats waar over die genade wordt gepredikt. En dan kun je het echt bij tijden zo hartelijk meezingen wat we ook deze dienst gezongen hebben: *Och, mocht ik in die heilige gebouwen de vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog, Zijn lieflijkheid, Zijn schone dienst aanschouwen; hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog.* Ja, dat vooral, dan komt er verwondering, verwondering over zulke genade die de Heere aan zo een als ik ben bewezen heeft.

Een oude dichter heeft het zo onder woorden gebracht: *Alle roem is uitgesloten, onverdiende zaligheen heb ik van mijn God genoten, ik roem in vrije gunst alleen. Ja, eer ik nog was geboren, eer Gods hand, die alles schiep, iets uit niet tot aanzijn riep, heeft Zijn liefde mij verkoren. God is liefde, o engelenstem, mensentong, verheerlijkt Hem*.

Ja, het is het gans vrije welbehagen, zeggen onze Dordtse vaderen, en de onverdiende liefde van God. Als een zondaar zaligmakende genade ontvangt, buiten alle verdiensten van een zondaar, dwars tegen alle verdiensten van een zondaar in – hoe kan het ook anders, er zijn geen verdiensten, er is niets te verdienen, het is alleen te verkrijgen, om niet – dat is met recht genade. En dat wordt door een zondaar ervaren als die zaligmakende genade daadwerkelijk in je hart geschonken wordt.

Ja, wat is het eigenlijk, zaligmakende genade? Weet u het? Weet jij het? Zou je er vanmiddag van kunnen getuigen, gemeente? Niet met je verstand, maar met je hart. Zaligmakende genade, ik las het bij een godzalige puritein als volgt: Gods genade is de eeuwige, absolute, vrije gunst, die tot uiting komt in het verlenen, in het wegschenken, in het bewijzen van geestelijke, eeuwige

zegeningen. Aan wie? Aan schuldige, onwaardige zondaren. Zo is het, gemeente, dat is genade, zaligmakende genade.

Nee, die schenkt de Heere niet aan alle mensen. En dat zeggen onze Dordtse vaderen ook in paragraaf 7. Het is de strengheid en de rechtvaardigheid van de oordelen van God dat Hij deze zaligmakende genade niet aan alle mensen geeft. En daar moeten wij de Heere in vrij laten. Daar moeten wij de Heere niet in tegenspreken. Wij moeten niet barmhartiger zijn dan God Zelf. Dat is een hele zaak, hoor. Wij moeten de Heere daarin leren billijken. Wij moeten vooral niet nieuwsgierig zijn om eens te willen weten hoe dat nou precies zit. Doe dat niet. Weet u wat een betere weg is? Om naar de Heere Jezus te luisteren. En wat heeft de Heere Jezus gezegd? *Strijdt gij om in te gaan door de enge poort*.

En tegelijkertijd, juist vanwege het feit dat de Heere aan anderen zaligmakende genade niet schenkt, wordt het juist zo'n groot wonder als je niet kunt ontkennen dat je het toch van de Heere gekregen hebt. Dan wordt het wonder des te groter: ik wel, maar waarom toch? Mag je daarvan weten? Mag je weten van die zaligmakende genade die er in Christus te vinden is? Dat je om Christus' wil zalig geworden bent, van je zonden verlost kan worden? Dat je de vergevende liefde van de Heere ontvangen mag? Dat je Zijn gunst hebt ontvangen? Dat je Zijn genade hebt ontvangen? Dat de Heere je niet weggeworpen heeft naar recht, maar dat Hij Zijn liefde uitstort in je hart?

Weet je, dan kun je Mefiboseth zo begrijpen, die we tegenkomen in 2 Samuel 9. Wat was er in die man nou te vinden waarom David Gods weldadigheid aan hem zou bewijzen? Nou, niks. Eigenlijk had die man alles tegen. Hij was een nakomeling van Saul, die door de Heere verworpen was. Dieper nog, hij was een nakomeling van Adam, zoals u, jij en ik. Hij was kreupel. Hij woonde in verafgelegen streken, in Lodebar. Er was in die man nou echt niks te vinden waarom David zou kunnen zeggen: "Nou, aan die man ga ik Gods weldadigheid bewijzen." Misschien waren er wel veel meer van zulke soort mensen in het rijk van David toen hij koning was. En toch gaat David een vraag stellen: *Is er niet nog iemand in het huis van Saul, dat ik Gods weldadigheid bij hem doe?*

Nee, in Mefiboseth was niets, totaal niets. Maar buiten de verdiensten van deze kreupele man in, ja, dwars tegen zijn verdiensten in, was daar het verbond tussen Jonathan en David. En het is vanwege dat verbond dat David Gods weldadigheid aan deze arme man wilde bewijzen. Daarom werd hij gehaald door de knechten van David. Daarom werd hij voor de troon van David gebracht. Wat kon die man daar nog verwachten? Zou Mefiboseth ooit gedacht hebben: "Nu gaat David Gods weldadigheid aan mij bewijzen"? Zou Mefiboseth, toen hij daar voor die troon lag, ooit gedacht hebben: "Zou er misschien nog een verbond zijn met mijn vader Jonathan"? Totaal niet! En toch is het waar geworden voor deze Mefiboseth.

Hoe lieflijk noemde David niet zijn naam! Hoe heerlijk klonk dat genadewoord: *Vrees niet; want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil, en ik zal u alle akkers, die van Saul, uw vader, geweest zijn, wedergeven, en gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel*. Hoe overweldigend was dat voor Mefiboseth! Het deed hem heel nederig en tegelijkertijd zeer dankbaar, in verwondering uitroepen: *Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond, als ik ben!*

En is het ook niet zo met een zondaar die zaligmakende genade in Christus mag ontvangen? Is dat niet de vrucht in het leven van de kerk des Heeren, als uit de volheid van Christus genade voor genade mogen ontvangen? Of wordt het niet een steeds groter wonder, als je als een rechteloze zondaar mag ervaren, zoals Paulus schrijft in 2 Korinthe 8:9: *Want gij weet de genade van onzen*

Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil arm geworden is, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden. Dat, dat is zaligmakende genade.

En als je dat mag ontvangen, en steeds meer mag ontvangen, dan kom je in de verwondering terecht. Zoals ik bij een dichter vond: *Heilige God, barmhartige Vader, vergun het me, dat ik U val te voet, en in diep verwondering nader, om te ontsluiten het blijde gemoed, dat in aandacht opgetogen roept: Vanwaar dit mededogen? Het was Uw vrije en eeuwige liefde, daar, o God, mijn hart vol haat uw mededogen griefde, maar ten uitvoer van Uw raad, om mij van het verderf te sparen, het eeuwige besluit liet baren*. En dan komen in dat gedicht die bekende vragen: *Waarom toch mij verkoren? Waarom was het op mij gemunt?* Dat, dat is nou de verwondering, met een eerbiedig en dankbaar hart, de zaligmakende genade erkennen.

En wie het erkennen mag vanmiddag, die is tot deze genade geroepen. En wie het deze middag nog mist, die wórdt tot die genade geroepen, door de prediking van het Heilig Evangelie.

3. Gepredikte genade

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: gepredikte genade. Ja, de Heere doet grote wonderen in het leven van een verloren zondaar. Om even terug te grijpen naar de vorige paragrafen: dat doet Hij door de kracht van de Heilige Geest, dat doet Hij door het Woord of de bediening der verzoening. En we hebben het gehoord: dat Woord of de bediening van de verzoening, dat is de prediking van het Evangelie van de Messias (paragraaf 6). En door dat Evangelie, door de prediking van het Evangelie, worden rampzalige zondaren geroepen tot de zaligmakende genade van God.

En hoe worden rampzalige zondaren nu geroepen? Nou, luister eens wat onze Dordtse vaderen daarvan zeggen in paragraaf 8: *Doch zovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen*. Hoort u het? Ernstiglijk geroepen. Wat betekent dat? We zetten even een streepje onder dat woordje 'ernstiglijk'. We komen dat woord ook in de Heilige Schrift tegen, ook in het gedeelte dat we vanmiddag hebben gelezen, met name in Titus 3:8. Daar schrijft Paulus aan zijn geestelijke zoon Titus: *Dit is een getrouw woord; en deze dingen wil ik, dat gij ernstiglijk bevestigt*.

Wat is dat getrouwe woord dan? Nou, dat kunnen we in de verzen daarvoor vinden. Titus moet prediken, het Evangelie, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. En Paulus zegt: *Dat is een getrouw woord, en dat getrouwe woord is alle aanneming waardig*. En dat woord, Titus, dat moet je nu ernstiglijk prediken, en allen die prediken moeten dat woord ernstiglijk bevestigen. Wat betekent dat? Twee dingen. In de eerste plaats brengt dat de ernst met zich mee. Want echt, gemeente, onder elke preek valt de beslissing voor de eeuwigheid. Want het kan de laatste preek zijn die je hoort.

En de tweede betekenis van het woordje 'ernstiglijk' is dit: God meent het. Dus als Gods knechten ernstiglijk prediken, dan prediken ze welmenend. En hoe komt dat? Omdat God zo is. God meent wat Hij laat prediken. God meent het dat de voornaamste van de zondaren zalig kan worden. God roept daarom rampzalige zondaren ernstig en waarachtig. O, als God door de prediking van het Evangelie tot zondaren zegt: *Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden*, dan meent Hij dat. En als Hij het een vermoeide en belaste zondaar toeroept: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt*, dan meent Hij dat. Dan is dat waar.

En als Hij deze middag tot die onbekeerde jongen in Rotterdam-Kralingen zegt: *Mijn zoon, geef Mij uw hart*, dan meent Hij dat. Dan is dat waar. En als Hij deze middag tot een onbekeerd meisje

zegt: *Hoort, o dochter, en zie, neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis*, dan meent God dat. En dan is het waarachtig.

En nou roep ik je voor Gods aangezicht, gemeente, iedereen die het hoort: hoe heb je nu heel je leven onder zo'n prediking gezeten? Wie durft nog te komen met tegenwerpingen? Wie durft zich nog op de been te houden: "Ja, maar ik kan me toch niet bekeren? God moet het toch doen?" Wie durft zich nog te verschuilen achter zijn onmacht? Is het dan niet waar wat de Heere Jezus zo duidelijk liet prediken in die gelijkenis van de verloren zoon, dat die vader elke dag op de uitkijk stond? Is het dan niet waar, onbekeerde zondaar in ons midden, wat Jesaja predikte: *En daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij; en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over u ontferme*?

O, luister eens, denk eens even aan de tranen van de Heere Jezus Christus. Toen Hij de onbekeerlijkheid van het volk zag, meende Hij het dan niet oprecht toen Hij zei: *Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, wat tot uw vrede dient*? Waren die tranen van Jezus dan niet echt? Durf je dat nog te zeggen? Durf je dat nog te denken? O, luister toch, onbekeerde zondaar, luister toch, afgedwaald kind van God: *Doch zovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen*, welmenend geroepen.

En wat zeggen onze Dordtse vaderen vervolgens? Dat het nou God aangenaam is als een geroepene komen zal en in Hem geloven zal. Door het werk van de Heilige Geest is God aangenaam over je, of niet? Ben je nou gekomen, of niet? Het is op het scherpst van de snede, gemeente. Het is welmenend, het is waar, het is waarachtig. En nou is het God zo aangenaam als een arme, verloren zondaar komen mag, geloven mag. En dan belooft Hij die komende zielen rust: rust in Christus, rust in het bloed van Christus, rust in het volbrachte offer op Golgotha, en het eeuwige leven.

Gemeente, God meent het. Het is waar. En als je andere gedachten hebt, als er andere gedachten bij je bovenkomen, en je doet alsof God het niet zou menen, en het niet waar zou zijn, dan is dat niets anders dan de ingevingen van de duivel. O, wat vindt de duivel het prachtig als je met allerlei rechtzinnige gedachten en woorden jezelf op de been houdt? Wat vindt hij het geweldig als je jezelf elke keer verschuilt achter je onmacht? Hij zal het je echt niet moeilijk maken als je vastgeroest zit in allerlei dogmatische voorstellingen. Hij zal alles in het werk stellen om je maar niet uit te drijven tot Christus, ja, om je daar vandaan te houden. Hij vindt het prima als je straks na deze preken, na al die preken die je hoort, weer overgaat tot de orde van de dag. Als je maar onbekeerd blijft, als je maar bij Jezus vandaan blijft, als je de zaligmakende genade maar niet zoekt.

Maar geef deze duivel toch geen plaats, want we reizen naar de eeuwigheid. Je kunt je ziel maar één keer verliezen, en dan is het eeuwig verloren. O, onbekeerde zondaar, bekeer je toch. Ga er dan toch op uit om die zaligmakende genade aan de troon van God te mogen verkrijgen. Het zal toch wat zijn, gemeente, het zal toch wat zijn als je onder zo'n prediking bent geweest, en het zo na aan je hart gelegd is, en je gaat toch onbekeerd verloren.

Luister eens naar de Heere Jezus: *Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten het meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden: Wee u, Chorazin! Wee u, Bethsaïda! Want zo in Tyrus en Sidon de krachten geschied waren, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u: Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in den dag des oordeels, dan ulieden*.

Wie durft er nog op afstand te blijven? Dan durf je wat. Nog klinkt die welmenende, ernstige stem: *Laat u met God verzoenen*. Nog klinkt in de prediking die opzoekende zondaarsliefde van de

Heere Jezus: *De Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken wat verloren was*. Nog wil Hij die rust schenken die alleen in Hem te vinden is. Nog laat Hij het verkondigen: *Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt*.

O, dat je komen zou, dat je geloven zou, dat je door de kracht van de Heilige Geest en door de bediening der verzoening tot Christus leerde vluchten. Want Hij heelt gebrokenen van harte en verbindt ze in hun smarten, die in hun zonden en ellende tot Hem zich ter genezing wenden. Nog wil Hij Zijn beloften vervullen: *Zij zullen komen met geween, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal ze leiden aan waterbeken, in een rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten; want Ik ben Israël tot een Vader, en Efraïm is Mijn eerstgeborene*.

En daarom, hoor toch Zijn stem alsof het de laatste keer in uw leven was, ernstiglijk, welmenend:

Al ligt u verloren in zonde en schuld,
uw hart en uw zinnen met onrecht vervuld,
toch klinkt het u toe, zo naamloos teder:
Keer nochtans weder.

Al zijn ook uw zonden als scharlaken zo rood,
uw zondenregister oneindig en groot,
toch klinkt het u toe, zo naamloos teder:
Keer nochtans weder.

Al hebt u uw Helper verlaten, vergeten,
zodat u, dwalend, de weg niet zou weten,
toch klinkt het u toe, zo naamloos teder:
Keer nochtans weder.

En leeft nu het verlangen naar Hem in uw hart,
en vindt u uzelf in de struiken verward,
dan klinkt het u toe, zo naamloos teder:
Keer nochtans weder.

Maar hebt u geen voeten om tot Hem te gaan,
Zijn trekkende liefde kan niemand weerstaan;
zo smeek Hem dan toch, en buig u terneder:
Breng mij toch weder.

Want als Hij u roept, dan moet u wel gaan;
Zijn trekkende liefde kan niemand weerstaan;
zo smeek Hem dan, ootmoedig en teder:
Breng mij toch weder.

Hij is het, Die doden doet horen Zijn stem,
Die harten bereid doet buigen voor Hem;
nog staat Hij en roept, zo naamloos teder:
Keer nochtans weder.

Wat doet u? Wat doe jij?

Amen.